

Sygn. akt II K 19/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Zielonej Górze, Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Adam Gepart

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Romanowska

W obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zielonej Górze P. R.

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 roku sprawy:

A. M., urodzonego (...) w Z., syna S. i H. z domu J., oskarżonego o to, że:

w dniu 13 grudnia 2015 roku, w Z. na ul. (...), w ruchu lądowym, prowadził pojazd mechaniczny - samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

- tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

1. na podst. art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowania karne wobec oskarżonego A. M. warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,
2. na podst. art. 67 § 3 kk i art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. M. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat, na podst. art. 63 § 2 k.k. zaliczając na poczet orzeczonego środka karnego okres faktycznego pozbawienia prawa jazdy od dnia 13 grudnia 2015 roku do dnia 30 marca 2016 roku i nadal,
3. na podst. art. 67 § 3 kk i art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. zobowiązuje oskarżonego A. M. do uiszczenia kwoty 5.000,00 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej tytułem świadczenia pieniężnego,
4. na podst. art. 63 § 2 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania mu prawa jazdy od dnia 13 grudnia 2015 roku do dnia 30 marca 2016 roku i nadal,
5. na podst. art. 627 kpk i art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 170 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 100 zł.

SSR Adam Gepart

UZASADNIENIE

W niedzielę w dniu 13 grudnia 2015 roku funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w Z. pełnili służbę na terenie działania K. Z.. O godzinie 17.45, przy ul. (...) w Z. podjęli oni interwencję, w związku z kolizją drogową, w której brał udział samochód osobowy marki R. (...), nr rej. (...), kierowany przez oskarżonego A. M.. W czasie interwencji dokonali oni sprawdzenia stanu trzeźwości oskarżonego przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego marki D. typ A. 7510. W wyniku przeprowadzonych badań ustalili oni, że oskarżony znajduje się w stanie nietrzeźwości. Pierwsze badanie wykonane o godzinie 18.00 wykazało 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, drugie badanie wykonane o godzinie 18.16 wykazało 0,27 mg/l alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, a trzecie badanie wykonane o godzinie 18.30 wykazało 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym

przez oskarżonego powietrzu. W czasie badania oskarżony przyznał, iż tego samego dnia około godziny 15.00 spożył 1 piwo o pojemności 0,5 l. z uwagi na powyższe policjanci zatrzymali oskarżonemu posiadane przez niego prawo jazdy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia oskarżonego z karty 14-17, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości z karty 2, notatkę urzędową z karty 1, kopię prawa jazdy z kart 5-6, kartę karną oskarżonego z karty 20.

W tak ustalonym stanie faktycznym wina i sprawstwo oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu czynu nie budzi najmniejszych wątpliwości. Oskarżony w postępowaniu przed sądem nie złożył wyjaśnień, nie stawiając się do sadu, stąd też rozprawę prowadzono pod jego nieobecność. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do winy i wyjaśnił, że z soboty na niedzielę był na spotkaniu towarzyskim, w czasie którego spożywał alkohol, gdy w niedzielę 13 grudnia 2015 roku wszedł do samochodu nie czuł się pijany i dlatego postanowił prowadzić auto. Jak wyjaśnił żałuje swego postępowania i wniósł o warunkowe umorzenie toczącego się przeciwko niemu postępowania.

Wyjaśnieniom oskarżonego sąd dał wiarę, albowiem korespondują one z pozostałymi dowodami z dokumentów, które potwierdzają te wyjaśnienia i z nimi korespondują, przez co i tym dowodom sąd dał wiarę, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności.

Mając na uwadze powyższe sąd uznał, iż oskarżony dopuścił się czynu bezprawnego, zagrożonego przez ustawę pod groźbą kary, którego społeczna szkodliwość nie jest znikoma, zaś czynu tego dopuścił się w sposób zawiniony.

Przebieg zdarzenia zrekonstruowany przez sąd wskazuje, iż oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona umyślnego występkę z art. 178 a § 1 kk, albowiem kierował on w ruchu drogowym pojazdem mechanicznym znajdując się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 pkt 2 kk, gdyż zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu wynosiła więcej niż 0,25 mg/l alkoholu, wynosząc 0,28 mg/l.

Oceniając jednak wszystkie elementy strony podmiotowej i przedmiotowej popełnionego przez oskarżonego czynu, Sąd uznał, iż wina i społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego nie są znaczne, a postawa oskarżonego nie karana w ogóle, w tym za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd wziął pod uwagę okoliczności wskazane w art. 115 § 2 kk uznając, iż stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego nie jest znaczny. Oskarżony co prawda dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu umyślnie, powinien wiedzieć, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości, albowiem spożywając alkohol dzień wcześniej, a następnie spożywając go w dniu zatrzymania blisko trzy godziny po jego spożyciu, powinien przewidywać, iż mimo nieznacznej ilości alkoholu jaki spożył, z uwagi na wcześniejsze zatrucie alkoholem, jego tolerancja na alkohol, a także czas jego wydalania z organizmu może się zmniejszyć wskutek czego, alkohol z jego organizmu nie zostanie jeszcze w całości wydalony. Jednak wskazać należy, iż na podstawie wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów ustalić można, iż oskarżony, którego stan nietrzeźwości nie był znaczny, nauczony poprzednimi doświadczeniami z kontroli stanu jego trzeźwości, które aktualnie na terenie miasta są przeprowadzane wręcz nagminnie, mając dobre samopoczucie mógł przypuszczać, iż jest trzeźwy. W ocenie Sądu, oskarżony wiedząc o licznych kontrolach stanu trzeźwości na terenie miasta, gdyby prawidłowo ocenił – obliczając ilość spożytego alkoholu i czas jaki upłynął od jego spożycia, nie zdecydowałby się na kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości i odstąpiłby od zamiaru pojechania samochodem. Z uwagi na stan nietrzeźwości w jakim znajdował się oskarżony, w ocenie Sądu, realne zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji stworzone przez oskarżonego nie było znaczne, nawet uwzględniając fakt, iż uczestniczył on w kolizji drogowej, która była wywołana czynnikami atmosferycznymi jakie panowały tego dnia. Dlatego też oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego sąd uznał go za nieznaczny.

Z tych względów sąd uznał, iż w przypadku oskarżonego istnieją przesłanki wymienione w art. 66 § 1 kk uzasadniające założenie, że oskarżony pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Oskarżony posiada pracę, nie był dotychczas w ogóle karany. Stąd też biorąc pod uwagę

te okoliczności, w ocenie Sądu, dla zrealizowania celów postępowania, jakie ma ono odnieść wobec oskarżonego wystarczające będzie warunkowe umorzenie postępowania. Dlatego też na zasadzie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk sąd warunkowo umorzył postępowanie wobec oskarżonego na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby.

Jednocześnie dla pokazania oskarżonemu naganności jego postępowania Sąd na zasadzie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk w zw. z art. 42 § 2 kk sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat, zaliczając oskarżonemu na poczet tego środka karnego na zasadzie art. 63 § 2 kk okres zatrzymania mu prawa jazdy od dnia 13 grudnia 2015 roku do dnia 30 marca 2016 roku i nadal do dnia uprawomocnienia się wyroku, a nadto na art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 43 a § 2 kk zasądził od oskarżonego na rzecz funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 5.000 zł tytułem świadczenia pieniężnego.

Orzekając na zasadzie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk w zw. z art. 42 § 2 kk sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat, w tym zakresie popełniając błąd, albowiem stosownie do treści 67 § 3 kk powyższy środek karny w przypadku warunkowego umorzenia postępowania może być orzeczony na czas do 2 lat.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie przepisów wskazanych w punkcie 5 wyroku uznając, iż oskarżony, który pracuje jest w stanie ponieść koszty postępowania w łącznej kwocie 170 zł.

SSR Adam Gębart